

Spørgsmål 49:

Der ønskes oplysninger til belysning af overførslerne af økonomiske midler fra staten til de private.

Svar:

Afgrænset på samme måde som i tabel 4 p. 30 i Økonomisk Årsoversigt 1969 anslås de større indkomstoverførsler fra det offentlige (staten, kommunerne og de sociale sikringsordninger) til borgerne at stige fra ca. 10,3 milliarder kr. i kalenderåret 1969 til 12,3 milliarder kr. i 1970. Dette skøn bygger på de samme forudsætninger vedrørende udgiftslovgivning, pristalsregulering m. v. som finanslovsforslaget.

Spørgsmål 50:

Der udbedes et stenografisk referat af en finanspolitisk udtalelse i sidste uge af nationalbankdirektøren til TV.

Svar:

Der vedlægges 50 ekspl. af en fra Danmarks Radio modtaget afskrift af nationalbankdirektør Erik Hoffmeyers udtalelse til Aktuelt Kvarter den 31. januar 1970.

Dir. Hoffmeyer: Det, jeg har udtalt på et konkret spørgsmål, som jeg selv har kontrolleret efter — det blev læst højt for mig — det er fuldstændig rigtigt, det, der står, er, at vi i 1969 har oplevet en situation, hvor valutakassen var ved at være tom, og det er en klar anskuelsesundervisning i retning af, at hvis man ikke fører en tilstrækkelig stram finanspolitik, og hvis omkostninger og priser stiger for stærkt, ja, så løber valutakassen tom, og så bliver man nødt til at foretage sig et eller andet.

Per May: Kan man ikke have en sund økonomi i et samfund, selv om man har lån; der er jo masser af familier, der har lån og alligevel har en sund økonomi?

Dir. Hoffmeyer: Jo, og jeg har da også været tilhænger af, at man i 1960'erne i

vidt omfang optog lån for at klare den strukturændring, der skal til i dansk økonomi, men så store underskud som vi har haft i de sidste par år — dem kan vi ikke blive ved med at finansiere simpelt hen — det viste altså udviklingen i 1969, og selv for 1970 regner man med et kraftigt underskud, selv om det helst skulle blive noget mindre. Det er ikke spørgsmålet om at sige, at enten skal vi låne eller ikke låne, men det er et spørgsmål om, hvor meget vi kan låne, og da tror jeg altså nok, man må sige, at vi er ved grænsen.

Per May: Altså Danmarks økonomiske renommé i udlandet er for svagt?

Dir. Hoffmeyer: Det er selvfølgelig blevet bemærket mange steder, at vi i de senere år har været i spidsen med hensyn til pris- og omkostningsstigninger i den vestlige verden.

Per May: Kan det så overhovedet undgås, at gennemsnitsdanskeren, hvad enten han er arbejder eller funktionær eller embedsmand, må skære sit personlige forbrug ned?

Dir. Hoffmeyer: Det er jo en gammel erfaring — det er noget, man har sagt så mange gange, det er meget svært at forstå — at det, det drejer sig om, det er i' og for sig ikke at skære ned, men det er at bremse en stigning — det er noget fundamentalt i den økonomiske udvikling, at der sker en vækst hvert år i produktionen, og det, det drejer sig om, det er at få en stor del af den stigning i produktionen over på eksporten, sådan at vi kan klare os bedre med hensyn til betalingsbalancen, og det er altså det, der haster mere, end det har gjort tidligere.

Per May: Har De noget råd at hviske til statsminister Baunsgaard?

Dir. Hoffmeyer: Nej, vi har jo lige så vel som med den tidligere regering månedlige møder. Der drøfter vi udviklingen, jeg kan ikke sige, at der i en speciel situation er specielle råd. Det vil jeg ikke sige noget om.